

Gudstjeneste i Lille Lyngby & Gørløse Kirker

den 28. juli 2013

Kirkedag: 9.s.e.Trin/A

Tekst: Luk 16,1-9

Salmer: Valgfri salmer fra menigheden

Sidste søndag var emnet i gudstjenesten, at vi skal være årvågne overfor den forkyndelse, vi om kristne lytter til. Vi blev opfordret til at vurdere, hvorvidt det forkyndte, også stemte overens med Bibelens budskab om Gud. Dette fordi, vi ikke kan bruge det, vi hører, til noget som helst, hvis ikke også det er Guds ord om Gud fra Gud, der uforfalsket forkyndes for os. Derfor var budskabet, at vi skal tage os i agt for den forkyndelse, der påberåber sig at være kristen og Guds ord, men ikke er andet end menneskers ideer og tanker og måske mere bundet i, hvordan vi synes Gud bør være, og ikke, hvordan Gud rent faktisk er.

Sådanne tanker og vrangforestillinger og løgnagtig forkyndelse kan vi nemt lægge øre til og synes om, hvis det handler om noget, der går os for tæt på og er ubehageligt og kræver for meget af os. Men det holder ikke en meter, hvis Gud forkyndes og tros, som vi synes Han bør være, og synes Han bør tros. Det holder kun, hvis Gud forkyndes og tros på Guds måde. Det kan godt være, det betyder, at mennesker ikke vil have med kristendommen at gøre, men det må så være deres valg. Men både de og tilhængerne, har krav på og pligt til, at kunne forholde sig til den sande kristendom.

Alt dette har rent faktisk betydning i dag, når vi læser dagens bibeltekst. Den autoriserede bibeloversættelse/-udgave, som de fleste mennesker har, og som bruges i kirken, er efter min bedste overbevisning behæftet med fejl i dagens evangelium.

Det hedder i fortællingen, at *Herren* roste den uærlige godsforvalter. Herren med stort H. Herren med stort er i Bibelen altid Jesus eller Gud. Og det virker helt absurd, at Gud eller Jesus skulle billige bedrageri og snyd for egen vindings skyld. Det virker langt mere sandsynligt, at det er *herren* – altså godsejeren – der roser sin forvalter. Roser i den forstand, at han er nød til at indrømme, at selvom det er ved uærlige midler, så har hans forvalter har handlet klogt og smart, da han kunne se sin fyreseddel blafre ude i fremtiden.

Jesus benytter i denne fortælling nogle mekanismer, som skurer i vore ører. En mand slår et menneske ned på åben gade, stjæler vedkommendes værdier og spæner derfra. Det vil virke absurd, at medierne derefter gør en historie ud af, hvor fantastisk overfaldsmanden var til at løbe. Når Jesus fortæller på den måde, får det os til at spærre øjne og ører op. Hørte vi rigtigt? Roser Jesus uærlighed.

Nej, og derfor skal *herren* også stå med lille. Men Jesus bruger fortællingen for at sige noget vigtigt til os. Lignelsen aktualiserer, for mig at se, spørgsmålet? Hvad bestemmer vore handlinger i nuet?

Det gør selvfølgelig den aktuelle situation. Men, hvordan vi træffer beslutninger og hvilke konsekvenser, vi ser, er også meget bestemt af vor fortid, som præger vor erfaring og har dannet os til de mennesker, vi er. Men det er også fremtiden, der præger og bestemmer, hvordan vi handler i nuet. Vi afvejer, hvilke konsekvenser vore handlinger og beslutninger kan have for fremtiden, så godt, som vi nu kan overskue fremtiden.

Forvalteren i lignelsen tager konsekvens af sin fremtid. Han skal aflægge regnskab for sin forvaltning. De forventelige konsekvenser af dét får indflydelse på hans nutidige handlinger.

Dét er klogt. Det er klogt at standse bilen, når man kan se, at vejen ender ved klippekanten. Det er klogt at handle i tide, når man kender fremtidens situation og konsekvens. Ofte vil vi dog være i den situation, at fremtiden er ukendt og usikker. Alligevel forudsætter vi den i tro på og forhåbning til dens forløb og, hvad den bringer.

På lørdag skal vi have bryllup. Vi kan ikke vide, om parret bliver gift. Men vi tror det og håber på det, og derfor planlægges og forberedes der på det i nutiden.

Én ting er vi dog sikre på vedr. fremtiden: Den har døden med sig! Den har den definitive og endegyldige død med sig, hvor vi totalt forsvinder ud af livet. Men den har også ”døden” med sig i en lidt overført betydning. Fremtiden byder på nyt, og medfører ophør af fortiden, af det gamle, som ”dør”.

Hvad enten vi taler om den endelige død eller den billedlige død, så betyder død meget ofte en vurdering/bedømmelse af indsatsen. Ofte i begravelsessituationer kan en beskrivelse af afdøde næsten minde om en bedømmelse. En vurdering. Gjorde han/hun det godt nok – hvilket næsten alle har gjort. Det er meget sjældent, jeg er i den situation, at det siges om afdøde, at vedkommende ikke var rigtig klog. Når ting bringes til død/ophør i vort liv, står vi ofte også i en bedømmende/evaluerende situation. Der er ikke langt fra den situation og til situationen i lignelsen, hvor herren siger til forvalteren: ”Hvad er det, jeg hører om dig?” Du må aflægge regnskab for din forvaltergerning. Din indsats skal bedømmes/evalueres.

Her er vi så også tilbage ved noget af det, jeg var inde på i begyndelsen. Det med at forholde sig til Guds ord og tage det, som Gud siger det, og ikke, som vi synes det, bør lyde. For

fører vi billedet helt ud, så bliver resultatet, at mennesker skal aflægge regnskab for deres liv overfor Gud Herren. Det falder mange mennesker for brystet. Skulle Gud være en dømmende Gud? Hvad skal Gud kræve os til regnskab for?

At Gud vil kræve os til regnskab for vort liv, er en afskyelig tanke for mange mennesker. Men ikke desto mindre, er det budskabet til os. Vi har fået et liv at forvalte, og det skal vi gøre på bedste vis, og vi skal aflægge regnskab for det. Dét kan vi vide om vores fremtid. En dag lyder det til os: Hvad er det, jeg hører om dig?

Hvordan vi skal forholde os til det, giver lignelsen os svaret på: klogt! Vi skal i lyset af det, handle klogt. Vi skal i lyset af det, handle klogt for at redde os selv. Det kan vi gøre på to måder. Den ene er håbløs og dum, og alligevel vælger mange den; mens den anden er den kloge måde.

Den måde, der måske ligger lige for, også i forlængelse af de andre tekster, der lyder til os i dagens gudstjeneste, er at benytte os af alle midler, som er os til rådighed i livet, og forsøge at gøre flere mennesker godt end ondt, således at – for nu at blive i lignelsens billede, at der er flere, der taler godt om os end ondt. Det er en dum måde at handle på. Vi når nemlig aldrig til vejs ende med det. Der vil altid være noget, vi ikke har gjort godt nok. Der vil altid være situationer, hvor vi har snydt til egen fordel eller undladt at gøre til de andres fordel. Den måde bliver vi ikke frelst på.

Den kloge måde at handle på er at erkende, at vi nok står til fyrring. Den eneste måde at blive reddet, frelst, på er at erkende sit nederlag overfor ham, der fortæller dagens lignelse. Jesus Kristus.

Trækker vi lignelsens situation frem til i dag, så siges til os lige nu: "Hvad er det jeg hører om dig?" Dertil må vi sige: "Ja, det kunne være bedre. Og hvis ikke du vil tilgive mig, ser det sort ud." Dét er en klog beslutning. Det er en klog beslutning i gudstjenesten, hvor der netop er muligheden for at høre det sagt: "Jamen, så tilgiver jeg dig."

"Jeg tilgiver dig!" siger Jesus til os i nadveren. Og underforstået ligger der så det i det, at den tilgivelse får konsekvenser for vores fremtid med hinanden. Som Jesus er for os, skal vi være for hinanden.

Vi kan kun vide om vores fremtid, at vi skal stå til regnskab for nutiden. Den kloge beslutning er at aflægge regnskab hos ham, der kan nedskrive gælden, fordi han har aflagt et regnskab, hvor der ikke var noget at komme efter. Derved er Jesus vores frelser.

Vi skal handle klogt i livet. Den kloge beslutning er med alle midler, at handle klogt med frelsen og evigheden for øje. Det gjorde Jesus på korset, for vores skyld. Han nedskrev vores gæld til nul. Det gør han for os, og det kommer os til gode i dåb og nadver.

Den kloge beslutning i livet er, at det må høres om os i Guds øre, at vi lever i Hans nåde ved Jesus. Deri bliver ingen fyret.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen